

Țara noastră de demult

Țara noastră de demult
Nu era vreun giuvaier,
Dar nu-i nici de lepădat
Căci era odat' regat.

Mult zbucium a fost p-atunci
Pentr-unirea cea frățească.
Dar aveam destul curaj,
Dorințe și chiar speranță.

Domnul Cuza cu-a sa strajă
A vegheat în lumea noastră,
Ș-avut grijă de Moldova
Și de Țara Românească.

Căci pe-atunci erau hotare,
Limite cu sânge trase.
Românii, bieții feciori cu gânduri,
Le voiau demult retrase.

Ăști românii, gând lângă gând,
Au făcut un făcut un lanț mai bun.
Și ăst' lanț avea curaj,
Tărie și mult răgaz.

Omenia îi unea și curaj mult le dădea.

Român e cel ce vrea să ajute

Un confrate și pe rude

Să n-aibă o viață precară.

Iubirea e-un temei de-al nostru,

Români cu inimi pline de dorință.

Reverii avem prin gânduri,

Le facem aievea de-ndat.

1859, an marcat în calendare,

Un prim pas spre uniune,

Căci Moldova și-a sa soră

Împreună au răzbit.

Voi, români de pretutindeni,

Amintiți-vă de-ai voștri.

România de atunci nu era a nimănui.

Era a mea, a ta, a noastră...